

DADZIS

1981

12

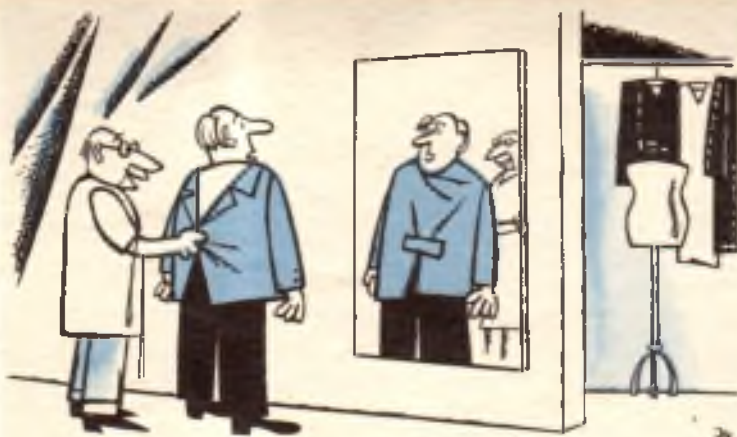
SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK izdevniecība,
"Dadzis", 1981.

Nr

«Dadža» 8. numurā, kā jau viens zinātnisks darbs, re plašu rezonansi lasītāju. Vietējās rūpniecības minis Kapitālās celtniecības priekšnieks b. A. Galuzo r dara zināmu, ka Celtniecības montāžas pārvaldes Jūglas b veiktie darbinieki administrārtā sodīti. Tagad būvļauk un bāzes teritorijā novietoti ciāli konteineri metāllūzņu vākšanai.

— UN TĀ TAS IZSKATĀS NO MUGURPUSES!

I. MELGAILIS

BRAUKSIM UZ JŪRMALU!

Nezinu, kā citur, bet pie mums, Rīgā, kad maizes kaste mājās patūkšojas, cilvēks let uz veikalu, iegādāties maizīti — uztura un dzīves, tā sakot, pamatu. Varbūt dažs domā citādi, varbūt kāds dzīves pamatu saskata citur. Sacīsim, kūkās. Var jau būt. Taču, kā izteicās kāds speciālists ēšanas jautājumos, mūsu platuma grādos pirmā vietā ir un paliek vecā labā maizīte.

Par to, lai mums Rīgā netrūktu maizes, gādā ražošanas apvienības «Druva» maizes fabrikas. Šīs gādības rezultātus mēs ik dienas varam vērot malzes veikalos, kas no fabrikām saņem baltmaizes, saldskābās un rupjmaizes kukulišus. Tos raksturo sekojošais: a) klaipiņi ir eljaini, nefīri un saspaidīti; b) garoza ņem atlektusi un apdegusi; c) maize jau no ceptuves pienāk cieta.

Arī to, kas ar maizīti notiek veikalā, varam līdzīgi klasificēt:

a) daļa maizes nekavējoties tiek izbrāvēta un sūtīta atpakaļ uz fabriku. Piemēram, 33. veikalā 11. maijā no trim atsūtītajām tonnām izbrāvēja 600 kilogramus, tas ir, plekto daļu. Kēnagarā 112. veikalā šā gada 1. ceturksnī izbrāvēja 6,2 tonnas maizes. Tas

pats notiek arī citos Rīgas veikalos;

b) daļu no nelabvēlīgās produkcijas mazāk prasīgie pircēji [ko dara vairāk prasīgie pircēji, par to vēlāk] nopērk, aiznes mājās. Tur viņi, maizi ēdami, šķendējas par tās kvalitāti, kas, pēc viņu domām, nemiīgi let uz leju; c) atlikušo, neizpirkto maizi veikalnieki sūta atpakaļ maizes fabrikām — pārstrādāšanai.

Augstāk minējam «mazāk prasīgus pircējus». Ko dara tā sauktie «prasīgie pircēji»? Neticami, bet fakts — šie pilsoņi iepērkas veikalos, kur maizi atved no Jūrmalas! Jo viņi zina, ka Jūrmalā ceptās maizes kvalitāte ir nesalīdzināmi augstāka. It kā milti tur esot briedīgāki, it kā raugs labāks... Bet var jau būt, ka tā nemaz nav, ka milti un raugs Jūrmalā ir tādi paši kā Rīgā, tikai strādāt gribēšana un atlektme pret maizīti cita. Kas to tik smalki lai zina!

Pagaidām, kamēr Rīgas maizes fabrikās vēl tie nepareizie milti un tas švokais raugs, pīrsim sezonas biļetes! Uz Bulduriem, uz Majoriem, uz Asariem. Un brauksim pēc maizītes tur!

D. SAULĪTE

— Vai jūs nebūtu tik laipns, vai jūs nevarētu? — kāds kautrīgi parāva Entropu aiz piedurknes. Vārģa večiņa skatījās Entropā tik lūdzīgi, ka viņš sāka just, ka varētu gan. — Vai jums nebūtu lieks taloniņš?

— Gatavs pakalpot! Lūdzu, pat divi.

— Nē, nē, — večiņa atvaļēja, — pietiks ar vienu.

Un viņa iespieda Entropam saujā kapeikas. Divus divkapeiku gabalus.

— Lielu lielais paldies! Nemaz nemeklējiet to kapeiku. Lai paliek. Jūs man ļoti izpalīdzējāt.

Lai cik Entrops aizkustināts jutās par savu cēlo rīcību, tomēr zemapzina diktēja, ka kapeika jāatdod, un viņš sāka revidēt maku un kabatas. To jau varēja sagaidīt — vienkapeikas nebija. Entrops atmeta ar roku — ek, liela muiža — viena kapeikal! Bet varbūt atdot divas? Vai tad nu nabagāks kļūs? Bet ja padomā? Katru dienu viņš brauc tramvajā — te vienam, te otram kapeika — kas sanāks? Un ne jau viņam tā biļete bija vajadzīga. Kam vajag, lai maksā. Tā būs pareizāk.

Entrops nomierinājies pavērsās apkārt. Večiņa uz viņu skatījās ar dziļu pateicību.

— Paldiesin, paldiesin, jūs man ļoti izlīdzējāt!

— Nu ko tur... — Entrops sakautrējies novērsās.

Vajadzētu atdot to sasodīto kapeiku. Nevar būt, ka kaut kur kāda nav aizķērusies.

— Nemeklējiet, lai jau paliekt! Jūs man tā izlīdzējāt! — uzmetusi Entropam vēlreiz smaidošu skatu, večiņa izkāpa.

Entrops atvieglots nopūtās. Tomēr kaut kā nejēdzīgi iznāca — viņa, vecs cilvēks, acimredzot no pensijas dzīvo, bet viņš... labi nopelna, liekas mutes gimenē nav. Lai tā kapeika, te galvenais princips. Vai tad viņš neatdotu, ja būtu? Pati uzplīdās...

Pēc dažām dienām tramvajā atkal nez no kurienes iznira tā pati večiņa, piecāpoja Entropam klāt.

— Vai mani neatceraties? Jūs man todien ļoti izpalīdzējāt. Atceraties, es jums vēl četras kapeikas iedevu. Nē, nē, nemeklējiet! — viņa sāka protestēt, bet acis, liekas, iztaustīja katru Entropa maka stūrīti, katru kabatas villīti. — Es jau ne tās kapeikas dēļ. Jūs man... Es tikai pateikties gribēju...

Nobālis un saniknots Entrops izlēca no tramvaja. Sasodīts! La nomierinātos, pāris reizes iespēja laternas stabam. Tad nolēma, ka tūlīt pat izmainīs rubli sīknauda un tad...

Rubli gan nesamainīja, bet pāris vienkapeikas sagrabināja no kolēģiem, izlūdzās pārdevējiem, aizņēmas no kaimiņiem. Mierīgs un līdzsvarots brauca ar tramvaju un meta meklējošus skatienus pūlī. Nekā, večiņa kā caur zemi izkritusi.

— Jūs man toreiz ļoti izlīdzējāt, — večiņas smaidis ķēra Entropu gluži negaidot.

— Jā, atceros, es jums kapeiku parādā paliku, — Entrops ķēra pie kabatām un sāka tik elliskīgi lādēties (iekšķīgi, protams), ka dzislas uz pieres pietūka. Vienkapeikas nebija.

Soreiz stabu viņš spārdīja ilgāk. Visur, kur vien viņš gāja, līdzī sekoja večiņas pateicībā izplūdušās vienkapeikas lieluma āceles. Kaut palīgā sauc!...

Izeja izrādījās tik vienkāršā! Kādu dienu, iekāpis tramvajā, Entrops secināja, ka talonu krājums izsīcis, un, sirdij strauji pukstot, ieraudzīja netālu sēžam to pašu večiņu, kurai reiz tā izpalīdzēja.

— Vai jūs nebūtu tik laipna... — Entrops pats nepazīna savu sirupaino balsi, — vai jums nebūtu lieks taloniņš?

Apmāigai iespieda večiņai saujā divus divkapeiku gabalus.

— Liels paldiesinš, jūs man ļoti izlīdzējāt!...

Entrops atkal kļuva par normālu cilvēku. Bet ienāca kontrole un piespieda viņam divu rubļu sodu par braukšanu ar vecu, divreiz kompostrētu talonu.

Ā. DUMBRĀIS

TĀ ESOT GADĪJIES

Vācu patologs Rūdolfs Virhovs (1821.—1902.) sastrīdējās ar kādu jaunu ārstu. Kildas laikā viņš viņam uzkliedza:

— Vai nu jūs esat traks, vai es.

Jaunais mediķis devās pie psihiatra un lika pārbaudīt savas garaspējas. Nākošajā dienā viņš nolika uz Virhova galda ārsta izziņu un teica:

— Šis dokuments apliecina, ka es neesmu traks.

— VIŅŠ ESOT IZGUDROJIS, KA TĀ VISVĀIRĀK VAROT IETAUPĪT METĀLU.

D. BREIKSS

KLUPŠANAS AKMEŅI

Par to, ka veikalos dažkārt pietrūkst preču, kas būtu vajadzīgas gan jums, gan man, — rakstīts ir ne vienreiz vien. Nē, nē, neieksim, ka veikalu plaukti tāpēc būtu tukši! Pasarg dies, daudzas rūpnīcas, fabrikas, kombināti, dažnedažādi plaša patēriņa cehi raujas sviedriem vaigā, lai tautas patēriņa preču netrūktu. Ir taču valdības lēmumi par kultūras, sadzīves un saimniecības preču izlaides paplašināšanu, par to ražošanas nepieciešamību. Viegļās, vietējās un pārtikas rūpniecības nozaru uzņēmumi tad arī cenšas, kā nu katrs var un prot. Turklāt — tiem kaut kas arī iznāk. Turpretim smagās industrijas uzņēmumi...

Sacīsim tā. Kāda mašīnbūves uzņēmuma kāds darbinieks ir saņēmis algu un dodas uz veikalu. Iepirkties. Pieņemsim, viņam veikalā nav pazīšanās, un līdz ar to pārdevēja viņu apkalpo kā parasto ierindas pircēju.

Tāpat meitene aiz letes viņam saka:

— Jūs, cienītājs, gribat pirkt, bet sakiet, lūdzu, ko jūsu uzņēmums konkrēti ir saražojis, lai mums būtu ko tirgot!

Mūsu pircējam nu ir mūļi ciet, jo viņš zina, ka ikvienam mašīnbūves, metālapstrādes, elektrotehniskās rūpniecības un citiem smagās industrijas uzņēmumiem būtu jāražo tautas patēriņa preces par summu, kas līdzinās šī uzņēmuma darba algas fondam.

Bet daļā pārdevēja tikmēr turpina:

— Vai gadījumā nestrādājat Eksperimentālajā tehnoloģisko rīku rūpnīcā? Tādā gadījumā mēs varētu jums izsniegt tikai 42,2 procentus no tā preču daudzuma, ko jūs vēlaties iegādāties. Tieši par tik daudz procentiem no darba algas fonda jūsu uzņēmums šogad ir ielānojis saražot kultūras, sadzīves un saimniecības preces. Bet, ja jūs nākat no Jelgavas mikroautobusu rūpnīcas, droši varat stūrēt atpakaļ: jūsu rūpnīcas attiecīgais procents šogad būs 0,04!

Lūk, tādas tās lietišķas! Turklāt pārdevēja mūsu ierindas pircējam nebūs pateikusi pat mazo daļu no visiem iemesliem, kāpēc veikalu plaukti ir patukši un kāpēc līdz ar to zeļ un plaukst zemletes sistēma.

Ja pircējs no nekonkrētā mašīnbūves uzņēmuma būs pagādījis pietiekoši neatlaidīgs, viņš droši vien iebildīs:

— Labi, labi, cienītā, pieņemsim, mēs ražojam maz, toties varbūt ārkārtīgi sarežģītas, tehniski pilnveidotas tautas patēriņa preces, par kādām vieglās un — hē, hē! — vietējās rūpniecības uzņēmumi ne sapņot nevar! Neizmirstiet! — tieši mums ir vispie-redzējušākie speciālisti, vislabākie inženiertehniskie kadri un visaugstāk attīstītā tehniskā bāze. Ko jūs par to teiksiet?

Šai sakarā pārdevēja var teikt ļoti daudz.

— Skaudrā dzīves īstenība, — viņa paskaidros, — diemžēl neliecina, ka vispieredzējušākie un vislabākie speciālisti ražotu vis-sarežģītākās un vispilnveidotākās tautas patēriņa preces. Rīgas dīzeļu rūpnīcā, piemēram, — viņa sacīs, — ražo virtuves lāpstīgas. Rīgas eksperimentālajā hidrometeoroloģisko aparātu rūpnīcā — drēbju pakaramos. Jelgavas mašīnbūves rūpnīcā — zupas bļodas un salātu traukus, Rēzeknes slaušanas iekārtu rūpnīcā — plastmasas grābekļus un virtuves plātes, bet Jelgavas mikroautobusu rūpnīcā — briļļu futrāļus.

— Taču visvairāk mūs sāpina tas, — pārdevēja nopūtīsies, — ka nav nekā jaunai Rūpnīcā «Sarkanā zvaigzne» ne pērn, ne šogad mums nav devusi nevienu jaunu izstrādājumu. VEF — tāpat! Bet no Valmieras ugunsdzēsības iekārtu rūpnīcas, no Rīgas elektromašīnu rūpnīcas, no eksperimentālās sporta laivu rūpnīcas

«Dzintars» neko jaunu nees redzējuši jau piecus gadus!

Mūsu pircējs nu ir nolīkts abām tāpēc. Bet tad viņš ņemas un apņēmības pilns sal

— Nekas, nekas, meitenīt, k mēs sāksim rauf, tad, ficiet m saražosim tautas patēriņa prec kolosālos daudzumos!

Te nu daļā pārdevēja v viņam pastāstīt, ka no tās raus nas neko vis vēl nevar man Piemēram, viņa varētu teikt, pē apvienībai «Radiotehnika», rū nīcai «Sarkanā zvaigzne» un Vē mieras ugunsdzēsības iekār rūpnīcai pat visai pieticīgie tai tas patēriņa preču ražošan plāni izrādījušies nepārvaran klupšanas akmens, kuram tās ne kādi nav varējušas tikt pāri. Vi viņa varētu piebilst, ka Rīgas autoelektroaparātu rūpnīca ielē nojusi līdz šīs piegādes beigār tautas patēriņa preču ražošan stipri samazināt, bet vairāki cil republikas rūpniecības uzņēmum paredzējuši šogad samazināt ra žojamo tautas patēriņa preču nomenklatūru kopā par 57 nosau kumiem.

Lūk, tādas tās lietas. Tāpēc sarunas nobeigumā pārdevēja mūsu pircējam afgangina vecc patiesību: tautas patēriņa preču ražošana, tiesa, prasa zināmas pūles un neatlaidību, bet tāpat ir tiesa, ka ikviena kolektīva goda pienākums, lai šīs preces ražotu, pūles un neatlaidību netaupīt.

B. KRASTINŠ

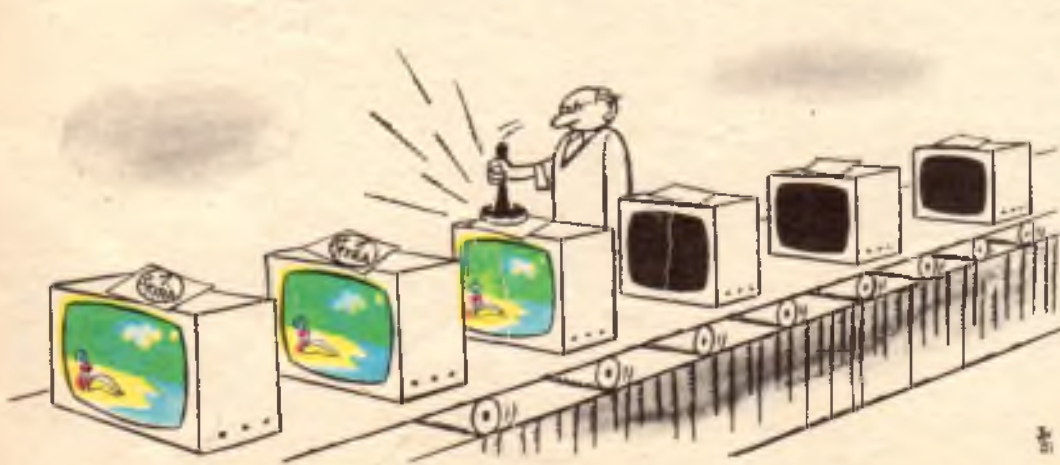

J. BRINKIS

— SMĒKIS PAZUDA...

E. OZOLIŅŠ

I. MELGAILIS

E. RUSMANI

— TUKŠA STRĪDEŠANĀS MĒS TIK UN TĀ VISPIRMS BRAUKSIM UZ VEIKALU!

E. OSS

VISĒRTĀKĀ IZEJA

Dažkārt ir ļoti interesanti nolūkoties, kā cilvēks ķeras pie darba. Tas ir kolosāls skats. Cilvēks atrota piedurknes, saspļauj saujās... Pāiet gabaliņu nostāk, aplūko darāmo no malas, vēlreiz saspļauj saujās, paraugās pulkstenī un konstatē:

— Kaut kas fraks, tagad taču pusdienlaiks! — un soļo uz tuvāko ēdnticu.

Bez šaubām, darbs paliek nepadarīts. Jo pilna māga ir svarīgāka.

Ja runājam par LPSR Celtniecības ministrijas Latvijas celtniecības autotransporta ražošanas apvienības tresta «Latstrojtrans» Cēsu 5. ATU Valmieras filiāli, tad tur ar darbu padarīšanu arī kā ir, tā ir. Citās darba vietās varbūt var ieraudzīt bālus vai sasārtušus darbiniekus, turpretī Valmieras filiālē ziemā strādā zilgani.

Kāpēc un kādos apstākļos cilvēks kļūst zilgans, šķiet, nav lieki jāsaskaidro. Cilvēks kļūst zilgans, kad viņš ir pamatīgi nosalis. Un cilvēkam salst tad, kad turpat esošā šīs pašas Celtniecības ministrijas 43. celtniecības pārvaldes katlu māja filiālei nedod siltumu.

Godīgi sakot, ja arī katlu māja atsevišķos īpašos gadījumos tvaiku dod, filiālē strādājošiem no tā ne silts, ne... Pareizāk sakot — vienlīga auksts. Jo centrālā apkurei ir tā īpatnība, ka jebkuram siltuma nesējam pēc siltuma pārvadīšanas radiatoriem ir kaut kur jāplūst prom. Bet kur šīs siltuma nesējs vai, prastī izsakoties, ūdens, var aizplūst, ja atpakaļgaitas caurules tieviņas kā zīmulis?

Protams, strādājošo radošā doma nestāv uz vietas. Aukstumā radošā doma kļūst pat krietni naidzīga.

— Kā būtu, ja... — virpotavā strādājošie prāto.

Un nāk klajā ar ģeniālu racionalizācijas priekšlikumu. Jo viss ģeniālais būtībā ir vienkāršs kā ogļu plētzteris — radiatoriem galā nozāgē atpakaļgaitas cauruli un tās vietā piemēlina visparastāko ūdensvada krānu. Krānam uzmauc gumijas šļūteni, uz labu laimi izkal paneļu sienā caurumu, iebāž šļūtenes galu caurumā un ļauj, lai ūdenīņš tek.

— Piedodiet, uz kurieni? — viņiem vaicā.

— Ej nu sažini... — uzrunātie rausta plecus. — Ar to ūdeni jau nekad neko nevar zināt...

Kas ir, tas ir. Ar ūdeni Valmieras filiālē nūdien neko zināt nevar. Visā visumā ar ūdeni kaut ko mazgā. Arī mašīnas. Kārtīgā autosaimniecībā mašīnu mazgāšanai uzbūvē īpašas mazgātuves ar netrā ūdens atfīrīšanas ietaisēm, ar estakādēm, lai mašīnu varētu nomazgāt no augšas, no apakšas un no visām četrām debess pusēm.

Valmierā urķiem mazgātavas vietā rāda laika zoba apgrauztu celtniecības pieminekli.

— Lūk, tie betona blūķi ir estakādes pamati... Un tā baltā ķieģeļu mājiņa... Tai arī ir sakars ar mazgātuvu... Un šī jaukā bedre ir domāta netrā ūdens nostādīšanai...

Kādreiz, dažus gadus atpakaļ, te kaut ko sāka čubināt. Celtnieki atrota piedurknes, saspļāva saujās... Pagāja gabaliņu nostāk, vēlreiz saspļāva saujās un pēkšņi iesaucās:

— Paskatieties, kas tur nāk virsū!

Un visi ieraudzīja, ka mājiņai, bedrei un blūķiem nāk virsū jaunais Valmieras apvedceļš. Bet kas ceļa vidū par strādāšanu? Celtnieki norotīja piedurknes, devās pusdienās un pusdieno vēl šobrīd. Lai gan nav izslēgts, ka viņi varbūt mazgājas dušās. Jo ikviens strādājošais vēlas zem dušas nomazgāt gan darba sviedrus, gan ceļa putekļus. Dušas telpas filiālē tā kā būtu, pat daži dušas stobriņi vēl saglabājušies. Bet ja kāds drosminieks gribētu palīst zem stobriņa fejā retajā reizē, kad ir siltās ūdens, viņš būtu spiests atstāt drēbes gērbtuvē un skriet pa gaiteņi uz dušām pliks.

Taču, atklāti sakot, ūdens ir gana arī visur citur. Ja cilvēkam tik dikti gribas nokļūt zem dušas, lai iet uz metinātavu. Tur lietus laikā un aikusnī ūdens nāk no jumta ar joni. Pārējās telpās ūdens arī sūcas iekšā, bet joni ir krietni vien mazāks.

Un, ja jau tā klājas cilvēkiem, kas gan īpašs, ka automašīnas mazgā nevis mazgātavā, bet turpat pagalmā, garāžas priekšā?

— Jā, bet kur paliek netīrais ūdens? — mazgātājiem vaicā.

— Caur kolektora vāku safek siltumtrases tranšējā, — vīri rāmi atbild.

Bez šaubām, urķiem šāds rāmums nav pa prātam.

— Vai tiešām jūs nespējat likt galā ar saviem atsevišķajiem trūkumiem? — urķi brīnās.

— Likvidējiet tos kā grūzus mašīnas karburatorā — izpūliet ar saspīestu gaisu!

— Varēt jau varētu... — strādājošie piekrīt. — Vienīgā neļeme, tas verķis, tas lielais kompresors... Nav pieslēgts strāvai un nedarbojas...

— Tādā gadījumā izventilējiet trūkumus kā tvana gāzi!

— Ventilatori arī kārtīgi negriežas... — vīri nopūšas.

— Nu tad sanāciet visi kopā sarkanajā stūrītī. Pārrunājiēt visu, nospraudiet trūkumu likvidēšanas ceļus...

Vīri kļūst nedaudz dīvaini.

— Mums tas stūrītis... — viņi saka. — Tas mums tāds pajocīgāks. Ne tsi stūrītis, ne tsi salauztu mēbeļu noliktava...

— Bet remontzonā?

— Ko jūs, ko jūst — vīri atmet ar roku. — Kad ieslēdz lielo kaloriferu, tur rodas tāds troksnis, ka nedzirdēsi pat priekšniecības norādījumus. Kur nu vēl lielus bīdus stīņus pīkstienus par trūkumiem!

— Vai tad patiesi nav nekādas izejas? — urķi nesaprot. — Parasti no jebkuras situācijas var atrast vismaz divas!

— Pēc drošības tehnikas noteikumiem tā tam vajadzētu būt gan... — vīri piekrīt. — Pat garāžas remontbedrēs paredzētas divas izejas. Lai būtu kur sprukt... Mūsu filiāles remontbedrēs izeja diemžēl ir tikai viena...

Te nu pat vispiekšīgākajam urķim nolaižas rokas. Jo Cēsu 5. ATU vadība par Valmieras vajadzībām neliekas ne zinīs, bet tresta «Latstrojtrans» pārvaldnieka vietnieks kadru un sadzīves jautājumos biedrs Liepiņš atbild:

— Ko tie valmierieši lec uz ecēšām? Salt-dzinot ar Ventspilī un Jelgavā viņiem ir ideāli darba apstākļi! Alksnē cilvēki ziemā strādājo uz estakādēm klajā laukā, bet Valmierā taču nesen uzcēla jaunu modernu ēku...

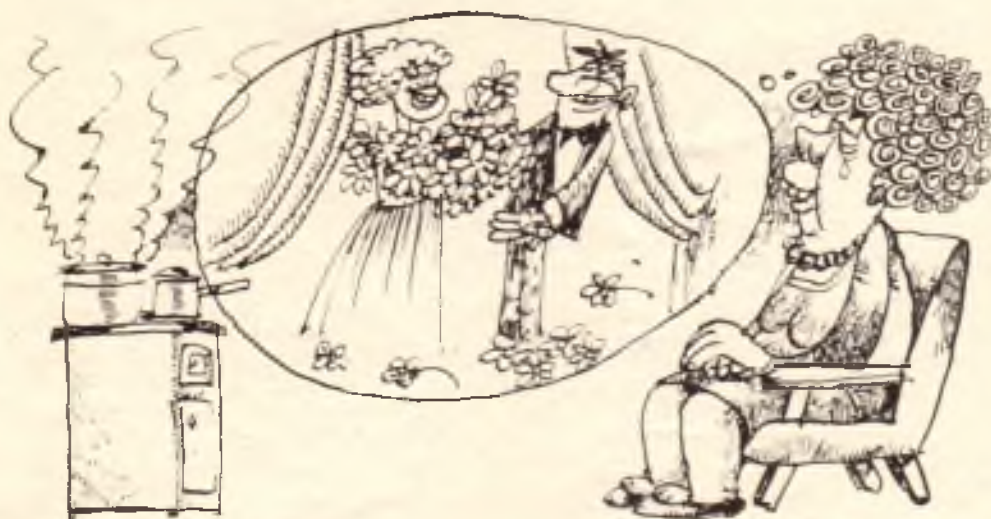
Vai gan brīnums, ka, redzot šādus apstākļus, Valmieras filiāles vadītājs b. Višņovs, atmetis darbam un neatrisinātajiem jautājumiem ar roku, sēstas dienesta «Volkā» un kopā ar personām, kas viņu pavada, nozūd tālās zilajās. Nezināmā virzienā, uz nenosakāmu laiku.

Tas tomēr ir daudz vienkāršāk nekā atrotīt piedurknes, saspļaut saujās, pāiet gabaliņu nostāk un aplūkot, kas tad īsti palicis nepadarīts.

A. BRĀLĪTIS

Dāmu kafija ar mākslu

Māksla ir mana mūža neizplaukušais zieds. Divdesmit trīs gadus strādādama, audzinādama dēlu, apkopdama vīru un māju, es esmu par to tikai sapņojusi. Man nav bijis laika tai sekot. Bet skolas drāmas pulciņa izrādē es tēloju Maiju, un Ibisa Ruduleja — tagadējā Nopelniem bagātā — bija tikai Pajja! Gājusi es pa mākslas līniju, noteikti skaitītos jau Tautas māksliniece. Šodien varu tikai nožēlot, ka tieši tajā daudzsolosajā bridī, kad man vajadzēja dzīvot vienīgi mākslai un mākslā, es tiku sista ar mīlestību un nodzīvoju labāko man atvēlēto laiku daļu kā pilnīgi parasta sievieti. Kad nu dēlu no savām stingrajām rokām esmu ielikusi vedeklas drošajās (es ceru!) rokās, beidzot varu nodoties mākslai.

Vispirms Reklāmas pielikumā izsludinājos, ka pērku pirmizrāžu abonementu. Rinda un vieta nav no svara, galvenais — klātbūtne! Uz piedāvājumiem diez ko neceru, vai nu prātīgs cilvēks ies svešam pārdot savu abonementu, bet, drošs paliek drošs, izmēģinu visas iespējas. Un kur teikts, ka pa vidu kāds mulķis neatrodas?

Bet, kamēr man nav abonementa, gribu atjaunot dažas draudzības. Katrā ziņā ar Maritu, jo viņas vīra māsiņa strādā teātrī un tāpēc Marita labi pārzina teātra dzīvi. Ar Agiju, Cintiju un Everitu bija satuvinājusies uz adīšanas pamata — kad vajag kādu rakstu iemācīties, neviena grāmata nespēj dot padomu labāk par mani, grāmatā viss tikai uzrakstīts, bet es varu parādīt, kā jau dzīvs cilvēks. Agija un Everita arī stāv tuvu mākslai — pirmā strādā «Dailradē» par mākslas audēju, otra ir bijēšu kontroliere platekrāna kinoteātrī. Vienīgi Cintijai ar mākslām nav nekāda sakara. Kādreiz jaunībā viņa gan esot rakstījusi dzejoļus.

Vakar apzvanīju visas četras un ielūdzu pie sevis uz dāmu kafiju.

Pirmā atnāca Everita. Viņa apsēdās uz divāna, izvilka no rokassomas oranžu mohēra dzijas kamolu un aizsāku adāmo.

— Atvaino, — viņa sacīja, — bet es nevaru mierīgi nosēdēt, ja pirksti nekust. Adīšana nopem stresu.

— Jā, protams, saprotams! — es atbildēju un aizgāju vārit kafiju.

Tikmēr atnāca Marita.

Kad ienesu istabā pascepto ruleti «Esi sveicināta, mīlestība!», Marita stāvēja, oranžo dzijas kumšķi sagrābusi labajā rokā un kreiso piespiedusi pie sirds.

— Everita, mīļā! — viņa dvesa. — Kur tu rāvi šito krāsu? Ja man arī nepagādāsi, es nomiršu!

dis. Visas dāmas, kas grupā bijušas, grābusas kā trakas un piespiedušas arī viņu nopirkt sievai. Bet tā zoss neprot ne adīt, ne tamborēt un vispār no dzijām neko nesajēdz. Lūdza, lai noadot šai cepurīti, un par to atlikumu man pārdeva.

— Laimīgā! — Marita skaudīgi novilkā. — Un cik tev tika?

— Divas fices, simt gramu. — Tev taču no tām nekas neiznāks! — Maritai acis iespīdējās cerība.

— Gribu izspiest vestīti. Tādu mazu, pūkainu.

Es ielēju abām kafiju un atnesu plātsmaizi «Kinoceļojumu klubs». Piedāvāju vispirms Maritai pateicībā par viņas savaldību. Varu

Lai viešņas kļūtu mundrākas un sāktu par mākslu, piedāvāju pa otrai tasītei jas — ar krējumu! — un ieslēdzu televīzi.

Pārraidīja kaut kādu lugu. Marats, Leonidiks... Pazinu Paukstello, viņam iezīmīga seja.

— «Mans nabaga Marats!» — Marita vilējās. — Vai jūs neatceraties? Drāmā lēja Kubilis, Liedskalniņa un... un... kāda skleroze! Palīdziet! Nu... Nu!

— Laikam nebūšu redzējusi, — es varatzinos.

— Kā? — Marita izsaucās, aiz pārsteigt pārstāja adīt un platām acīm lūkojās — kā tādā gara tumsības iemiesojumā. — uzrakstījis tas slavenais... Rozovs vai... Arbuzovs. Kam sieva kinoaktrise.

— Jā, tā... Dorogina, — Agija precīzi.

— Nevis Dorogina, bet Volodina, — rita izlaboja. Nu, viņa gan zina! Lai arī pie durvim, tomēr kinomākslai tuvāk mēs.

Bet Marita nepadevās.

— Volodina jau nu gan nē! Volodinai pār ir tumši mati, bet Do... Do... nu, par kuru runājam, ir blondi. Fui, kāda mīga skleroze! Uz mēles gala ir, bet ne pateikt. Viņa vēl tēloja filmā «Trīs papele kādā tur ielā».

— Nē! Filma saucas: «Kaut kas... trīs peļu ielā!» — Everita strīdējās pretī.

— Vai nav vienalga! Viņa tur tēloja veno lomu. Un vēl kādā televīzijas da sērijā... Atceros! Doronina! Doronina, tenes! — Marita iegavilējās.

— Ak tā-ā... — Everita novilkā, bet tikusi skaidrībā, par ko Marita runā. — vēl viņa bija stjuarte tajā «Vēlreiz par lestību»...

iedomāties, kā Everita justos, ja Marita būtu atļāvusies aizrādīt, ka piecdesmit otrā — pēc vecās skalas — izmēra sievietei oranža, pūkaina vestīte ir tikpat vajadzīga kā krokodilam brilles.

Agija atnāca ar parasto lauku dziju. No tās nekā nav, katrs tirgū var nopirkt, bet viņa droši vien ietaupījusi no aužamās. Toties mugurā bija raibs Austrijā ražots džemperītis.

— Kur dabūji? — Marita atkal nenocietās.

— Vīra māsa draudzene strādā trikotāžas veikalā, — Agija neslēpa. — Radniece bija mani atcerējusies un paņēmusi divus.

— Ir tak cilvēkiem vērtīgi radi, — Marita nopūtās. — Bet es no savas vīra māsiņas nedabūju pat par teātri visu zināt. Prasu, piemēram, vai tiesa, ka aktrisei Tilbītei būšot bērns, bet šī tik parasta plecuss.

— Ak būšot gan? — Everita apturēja ražošanu un pacēla acis. — Ar ko tad viņa ir precējusies?

— Tur jau tā sāls, ka vīra nav!

Šajā bridī ieradās Cintija. Skaidrs, kāpēc tik vēl: kamēr aizbrauc uz Pārdaugavu, aizved gimenie produktus, kaut ko vakariņām pačabina... Ak, es to tik labi atceros!

Nelaimīgā, viņai bija mats matā tāds pats džemperītis kā Agijai.

— Ak tev arī pazišanās? — Agija nevērigi painteresējās.

— Nē, man nekādu pazišanos nav. Vienkārsī bija izmesti, es gadījos tuvumā un paņēmu.

— Būtu nopirkusi vēl otru! Par cilvēkiem padomājusi, — Marita vaidēja.

Cintija tikmēr lepnī izcēla no somas baltu kaprona dziju, vaicādama, ko tādu skaistu no tās varētu adīt. Redzot Cintiju starojam lepnībā, ka viņai bez pazišanās ir džemperītis kā Agijai ar visu pazišanos, man ļoti gri-

— Ir gan labs darbs... — Cintija, nori kafijas malku, nopūtās, — ... stjuartēm. Višķi uz starptautiskajām līnijām. Izbrauc ārzemes par velti...

— Ja nenogāžas, kā tai filmā, — Eve piezīmēja.

— Kāpēc jākrīt? Starp citu, uz zemes daudz vairāk cilvēku bojā nekā gaisā. redzēt ārzemes... — Un Cintija dziļdom norija vēl vienu malku.

— Zināt, man stāstīja, ka ārzemēs esot visam citāda virtuve nekā mums, — Ag iesāka.

Mēs, interesi apliecinādamas, uzmetām gai skatienus un atkal noliecāmies pār adliem.

— Bīfšteks uz pannas pats palecas un sviežas riņķī, — Everita iesprauda.

ir zinās no pirmavotiem. Tātad, līdzās izlietnei esot tads nazis, kas visus atkritumus špiks, špaks — sasmaicina, palaid tikai krānu valā un aizskalo. Bet blakus it kā notekcaurule, kurā met iekšā visu, kas nav vajadzīgs.

— Bet pie mums no pagalma vecus matračus neaizved. Un, ja kāds mēģina pa sastāvdaļām nolaist pa atkritumu vadu, tad uzliek sodu, — Cintija nopūtās.

— Un Amerikā visas sievietes ir tievas. — Tā kā Marita vienīgā bija bez adīkļa, viņa varēja plāpāt bez mitas. Ne valdziņi jākrusto, ne rindas jāskaita, ne par apmešanām nolaist jādomā. — Ja tur kāda resnāka, tad tā ir no letīniem. Viņi neļauj ieperināties tauku molekulai, kura mums liek pietumties. Bērniem pilnpienu nedod. Ne tēju, ne kafiju. Tikai vājpienu un sulas. Saņemat: minerālsāļus un vitamīnus! Manas paziņas radniece, kas kādā ģimenē kalpojo, sviestā izcepusi pankūkas, istas latviešu pankūkas, lai skraukšķ un pil, lai bērniņi dabū ko labāku...

Šajā brīdī atcerējos, ka cepeškrāsnī arvien vēl čurkstinās siera skraukšķiņi «Vakara viesis». Pietrūkos kājās, tomēr pie durvīm apstājos, lai dzirdētu, kā ar tām pankūkām beidzies.

— Bet ko šie? — Merita turpināja. — Pateikuši, ka nav tādi mulķi, lai rītu taukus!

Kad atgriezies no virtuves ar pārcepušos «Vakara viesi», dāmas jau bija pārgājušas uz literatūru.

— Vai jūs, milās, Krastas jauno romānu esat lasījušas? — Agija vaicāja.

Es atzinos, ka nē, jo man nav pazišanās grāmatnīcā, Everita teica, ka viņai gan romāns plauktā esot, bet nav bijis laika izlasīt.

Tāpēc Agija izsacījās pati:

— Manuprāt, lubene.

— Nesaki vis, — Cintija viņu norāja. — Tev laikam būtu briesmīgi interesanti lasīt, kā Anna grib izpildīt plānu par simt pieciem procentiem, bet Jānis tikai par simt trīs, un tāpēc viņiem jāšķiras. Nē, es labāk lasu istu mīlestības romānu.

— Krasta vispār raksta seksuāli, — Marita piezīmēja.

Es nevarēju saprast, vai tas nozīmē atziņu vai nosodījumu, un laikam arī citas ne-

zināja, ko teikt, tāpēc mēs apveltījām Cintiju ar pateicīgiem skatieniem, kad viņa, nosukājusi «Vakara viesi», jautāja, vai mēs esot redzējušas lietišķās mākslas izstādi. Viņa bija ielauzusies pašā atklāšanā un nu jūsmoja bez gala: keramika — it kā bērni, savā naivumā spēlēdamies, būtu pūpēžus saspaidījuši, audumi — cik tajos adījumu, pinumu un tamborējumu! Brīnīkīgi!

Lai gan Agija, kā jau mākslas audēja, šajā nozarē ir lietpratēja, viņa atzinās, ka nezina, kā šos darbus vērtēt.

— Tādi bumbiņi, bumbiņi vien... Diez, kā tie būtu jāsaprot? Bet vienugad bija izstādītas tādas kā zirga ribas...

— Cik tu prasti uztver mākslu, — Cintija pārmeta, sašutumā nometusi adīkli. — Mākslinieks taču tādēļ ir mākslinieks, ka uztaisa kaut ko tādu, kas normālam cilvēkam nemaz nevar ienākt prātā.

— Nesen es biju ielūgta uz vakaru mākslinieku aprindās, — Marita teica, — un tur runāja, ka ar modernajām mākslām esot cauri.

— Kā — cauri? — mēs iebrēcāmies vienā mutē.

— Kas tur ko nesaprast? Cauri, un viss!

— Kas isti? Ar ko?

— Ak, — viņa nopūtās, — es taču teicu: ar modernajām mākslām. Bet varbūt ar klasiskajām — zināt, tāda skleroze! Un vai nav vienalga? Mākslu vispār nevar izskaidrot. To vajag izjust!

Zvaniņa telefons. Vīrieša balss jautāja pēc Cintijas. Kā no sarunas nopratu, vīrs. Jautāja, ko dēlam dot vakariņās, esot laiks iet gulēt. Cintija savāca adāmo, gērbās un gāja. Ak, šīs mājas rūpes! Es jau nu gan zinu, ko tās no sievietes prasa! Pēc brīža cēlās Agija, laikam arī atcerējās savus mājas pienākumus.

Marita un Everita pasēdēja vēl kādu pusstundu. Lai gan pastiprināti cienāju viņas ar ruleti «Esi sveicināta, mīlestība!», plātismaizi «Kinoceļojumu klubs» un siera skraukšķiņiem «Vakara viesis», tomēr sarunas vairs nevedās, un abas aizbrauca.

Traukus vākdama, jutos nedaudz nogurusi. Bet kas par to! Cik skaisti, kad var tā no sirds izrunāties par mākslu!

VIKS

Ē ku loģisks pants

Stikli, stikli,
stikli, stikli,
slikti, slikti,
slikti, slikti,
bēda, mana basa pēda,
kur man tevi likti?

ZIEDONIS PURVS

Nem, Jānili, melnu zirgu!

Pa gadskārtu Jānītis nāca.
Atnāk pats, ne mūsu lūgts.
Aizmirsies, ko dziesma māca.
Sakalst siers. Un mlestiņš — rūgts.

Nāc nākdama, Jāņa dlena,
Mēs jau vērtus vēruši.
Veči, atkal drope viena —
Jāņos allaž dzēruši.

Kā tur bija: pa gadskārtu
Jānītis nāca. Puikas — ļaut
Dziesma būtu — pletrūkst vārdu.
Līksme būtu, svētku nav.

Visu gadu dziesmas krāju:
Dučlem lentu pierakstīts.
Jāņu naktī līgot gāju —
Kādēļ brēkt, ja magis līdz!

Nem, Jānili, melnu zirgu,
Padzen mošķus, sakauj tos:
Izvēdini šnabja birgu
Līgotāju pakaušos!

Brizdams druvu, miglas pļavu,
Līgo naktī Jānis klīst —
Nepazīst vairs bērnus savus,
Savus svētkus — nepazīst.

— DRUSCIŅ PAGAI DIETI MAM JĀPARĀDĀS DARBĀ.

U. MEZAVILKS

— CIK JAUKS VAKARS, BET ŽEL, KRUSTS PĀRI.

U. MEZAVILKS

M. RAM

Kas cels?

Tālrudzīgs rūpnīcas direktors ir ne tikai sava uzņēmuma vai nozares entuziasts. Tālrudzīgs direktors rūpējas ne tikai par plānu vai strādājošo ērtībām, viņš domā arī plašāk, valsts mērogā. Un viena no šādām domām ir par apkārtējās vides aizsardzību.

— Mana rūpnīca splauj ārā piķi un zēveli! — direktors ziņo ministrijai. — Upē iet bojā zivis! Mēs gribam ceļt attīrīšanas iekārtas!

— Lūdzul — ministrija piekrit. — Iepilānosim!

Jo arī ministrijā sēž cilvēki, kas saprot, ka apkārtējo vidi nedrīkst piesārņot. Rodas projekts. Projekts tiek apstiprināts. Kad tas ir izcelojies pa kabinetiem un gaitenēm, to uzņem tāda un tāda gada plānā.

Pāri paliek sākums. Proti, jautājums — kas cels?

Rūpnīcā ir kapitālās celtniecības daļa un remonta celtniecības cehs. Atkarībā no rūpnīcas lieluma — kopā ņemot 10—40 cilvēkus.

Saprotams, bez tehnikas.

— Mēs nevaram ceļt! — kategoriski paziņo rūpnīcas vadība. Un tai ir taisnība. Jo attīrīšanas iekārtu būve ir specifisks darbs, kas prasa tehniku un speciālistus.

— Mēs arī nevaram! — piebalsos ministrijas kapitālās celtniecības vīri. Jo ministrijai trūkst tehnikas un ražošanas jaudas. — Lai ceļ republikas Celtniecības ministrija!

Celtniecības ministrija klusē un purina galvu, jo ir pārslogota ar plāna, ārpusplāna un citādiem darbiem. Jo attīrīšanas iekārtu būve ir darbietilpīgs objekts, bet maz apmaksāts. Jo republikā nav celtniecības organizāciju, kas nodarbotos tikai ar attīrīšanas iekārtu būvi.

Rīgas porcelāna rūpnīca nesplauj ārā piķi un zēveli. Tomēr arī tās rūpnieciskie ūdeņi ir jāattīra. Saskaņā ar LPSR Viegās rūpniecības ministrijas plānu 1982. gadā rūpnīcā paredzēts uzcelt attīrīšanas iekārtas ar 280 000 rubļu izmaksu.

Plāns ir. Atliek minētais sākums — kas cels.

— Mēs nevaram! — vienā balsī paziņo gan rūpnīcas, gan Viegās rūpniecības ministrija, gan Celtniecības ministrijas vīri. Un katram no viņiem ir taisnība.

Bet, ja republikā izveidotu centralizētu celtniecības organizāciju, kurai būtu izdevīgi būvēt attīrīšanas iekārtas? Ja šo organizāciju apvienotu ar citu organizāciju, kura pēc celtniecības darbu beigšanas veiktu iekārtu regulēšanu?

Varbūt tad atkristu pats no sevis jautājums — kas cels?

— VECĀIS, KUR LIENI KAS TEV ĒUR MEKLEJAMS!
— PĀRPĀDES ZIEDS, MĪLĀ!

G. BĒRZI

Lina Ķīte, sētniece ar stāžu, agri no rīta, kā parasti, slaucīja ielu. Viņa jutās lieliski un sapņoja. Nevienš pat iedomāties nevarēja, ka sētniece, kas visu acu priekšā katru rītu vicina slotu, ir sapņotāja. Jā, viņa sapņoja. Viņa sapņoja par laikiem, kad pie sienām vairs nevajadzēs likt brīdinošus uzrakstus, tādus kā «Atkritumus mest urnās!», «Uz ielas nespļaut!», «Liftā nesmēkēt!», «Zālājus nebrādāt!» un tā tālāk. Viņai nepatika šie uzraksti, taču pagaidām bez tiem iztikt nevarēja, jo cilvēku kultūras līmenis vēl nebija pietiekami augsts.

Reālā dzīvē viņu atgriezta kāds pilsonis, kas pagāja viņai garām tik tuvu, ka Lina bija spiesta pārtraukt savu sabiedriski derīgo darbu.

— Pilsoni! — viņa skaļi uzrunāja garāmgājēju un pēc tam skaļāk piemināja: — Vai tad jūs vairs cilvēkus neredzat, ko? Neredzat, ka es strādāju?

Pilsonis apjucis apstājās.

— Lūdzu, atvainojiet! — viņš pieklājīgi teica. — Es biju aizdomājies.

— Iela ir paredzēta satiksmei, nevis domāšanai! — aizrādīja Lina Ķīte vēl skaļāk. — Kas gan notiks, ja katrs garāmgājējs aizdomājies skries tev vīrs!

— Vēlreiz atvainojiet! — pilsonis, aiz kauna nosarcis, spieda rokas pie krūtīm.

— Atvainojiet, atvainojiet! Kladzina te kā gailis! Skatīties vajag! Viņš esot aizdomājies! Sokrāts atradies! — Lina kļiedza pa visu ielu. Juzdama garāmgājēju atbalstu, viņa saspārojās vēl vairāk. — Skaties, kāds nav. Tu, cilvēks, strādā vaiga sviedros, sevi netaupidams, bet šis tev drāžas kā nilzirgs, gāž no kājām nost!

— Piedodiet, cienītā! — garāmgājējs jutās aizskarts. — Es neesmu nilzirgs, es esmu inženieris. Un es gribētu jūs palūgt...

— Nav ko mani lūgt! Visi esat vienādi: sākumā cilvēkam uzkāpj uz galvas, bet pēc tam lūdzas...

Garāmgājējs vairs neko neatbildēja, bet veikli manījās prom.

Kad viņš jau bija pazudis aiz stūra, zinātnieki izklīda un sētniece turpināja darbu. Viņa vēl rūca un škendējās, bet nu jau daudz klusāk. Pēc kāda laika, galīgi nomierinājusies, viņa atkal iegrima sapņos, kuros redzēja kulturālus cilvēkus, kas smēķē tikai šim netikumam paredzētās vietās, nemet papirus uz ielas un nedara citas nelietības, lai gan uz sienām nav neviena brīdinoša uzraksta.

AIJĀ, 2020

Šajā pavasarī vairākas inteligentas personas staigāja pa Rīgas apkārtnes mežiem un samērā pareizā mēdinā dziedāja: «Aijā, žūžū, lāča bērni» un «Velc, pelīte, saldu miegu». Mežstrādnieki viņus uzskatīja par plānprātiem, bet tie bija dziļi maldi. Dziedošās personas nebija plānprātīgi, tie bija entomologi jeb, nezinātniski izsakoties, kukaiņu pētnieki. Un viņi dziedādami veica ļoti svētīgu darbu.

Nevienam nav noslēpums, ka mūsu mežos ir sastopamas ērces, izcili riebīgi radījumi, no kuru kodiena cilvēks var saslimt ar encefalītu. Ērces pavasaros pamostas ļoti agri, tikko nokūsis sniegs, un tūdaļ mēģina kādam iekost. Vienkāršākais paņēmienš, ko letēic ērci atbaidīšanai, ir apģērba apsmidzināšana ar speciāliem aerosoliem. Diemžēl gadu no gada aptiekās šie aerosoli parādās vasaras vidū, kad ērces sen jau ir pamodušās. Piemēram, šogad 13. maijā zinātnieki apstāigāja četrdesmit trīs Rīgas aptiekas, bet pretērtu aerosoli bija tikai astoņās.

Šī iemesla dēļ entomologi stai-

gā pa mežiem un dzied šūpuļdziesmas, lai bīstamie kukaiņi gulētu tik ilgi, kamēr aerosoli aptiekās būs pietiekamā daudzumā.

Diemžēl entomologu skaits nav pārāk liels, tāpēc nākošajā pavasarī šūpuļdziesmu dziedāšanā esot apsolījuši piedalīties arī Galvenās aptieku pārvaldes darbinieki.

ALKAS PĒC SKAISTĀ

Viesību galda klāšana ir liela māksla. Vairākus gadsimtus kulinārijas korifeji ir strīdējušies, diskutējuši un eksperimentējuši, lai galu galā tiktu pie skaidrības, kā viesību galdam īsti ir jāizskatās. Vai tam jābūt rotātam ar puķēm, kur jānovieto rasolu bļodas, kur cepeši, kur sierī, kur tortes... Īsi sakot, bija ļoti, ļoti daudz nenoskaidrotu jautājumu.

No šāda nenormāla stāvokļa visvairāk cieto pilsoņi, kam vajadzēja svinēt apaļu jubileju vai atzīmēt kādu ievērojamu ģimenes notikumu. Tiklīdz viņi griežas sabiedriskās ēdināšanas iestādēs ar lūgumu uzklāt viesību galdu, sekoja visai vēsa atbilde: tā un tā, zinātne vēl nav noskaidrojusi,

kā viesību galds jāklāj, lai tas patiešām būtu skaists kā īsts mākslas darbs.

Optimālā galda klāšanas variantu meklēšana droši vien ilgū vēl vairākus gadsimtus. Par laimi vienam no kulinārijas korifejiem ievēlās prātā ģeniāla doma: kā būtu, ja katram šķīvim blakus noliktu pusstopu! Un notika brīnums — tiklīdz pusstopa bija nolikts, viesību galds izskatījās brīnišķīgs kā sapnis maija naktī. Līdz ar to jubileju rīkošanai nekādu šķēršļu vairs nebija un nevarēja būt. Gribat sariņot viesības! Esam gatavi pakalpot!

Protams, blakus katram šķīvim jābūt pa pusstopam. Tas ir viesību rīkošanas obligāts priekšnoteikums. Piemēram, Stučkas rajona sabiedriskās ēdināšanas speciālisti šajā ziņā ir nelokāmi — vai nu būs pusstopu baterija, vai arī mēs viesību galdu neklājam. Īsi un skaidri.

Tā, protams, ir pilnīgi pareiza rīcība, jo kas gan ir vērtīgāks par alkām pēc skaistā! Ja nu vienīgi prēmija par apgrozījuma plāna pārsniegšanu...

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

I. MELGAILIS

— ĀRE, JĀNĪTIS MĀJĀS GAN, BET ES JAU UZTRAUCOS, KA TIKAI NAV NOTIKUSI KĀDA NELAIME.

G. BERZINS

I. MELGAILIS

PIKKER

IGAUNU
SATĪRAS
UN
HUMORA ŽURN

— PUĪKA, REDZI, TE IR TAVS EKSPERIMENTS!

R. OHLAUS

H. HTBU

— TU APVAINOJI MEISTARA DARBA VĪRA
GODU, PIEDĀVĀDAMS VIŅAM PLIKU ALUI!

O. KALLASS

— DOMĀJU, KA STRESA STĀVOKĻI JŪS IR
NOVEDUŠI ŠIE VISI NEVEIKSMĪGIE MĒĢINĀ-
JUMI APREIBINĀTIES AR ALKOHOLISKIEM
DZĒRIENIEM.

A. VAGARS

IEKŠĒJĀ UN ĀRĒJĀ BALSS

Nezinu, kā jūsējā, bet mana iekšējā balss pieder pie kārtīgas sieviešu dzimtes. Tā ir smalka, jauka, laipna un milīga. Ja es, teiksim, tāpat kā šajā svētku vakarā, sēžu pie bagātīgi klāta galda un dzirdu visapkārt čalojam, šķindinām un gremojam, viņa medaini dudina:

— Ēd, milais, tev taču garšo! Dzer, dārgais, tev taču slāpst! Tu esi vēl jauns, smuks, tu vēl vari daudzko...

Tāds atbalsts un iejūtība mani drošina, un es paklausu balss ieteikumam. Es dūšīgi ie-
baudu un iedzeru, un mēs abi jūtamies kā septītajās debesīs.

Bet otrā rītā, līdzko esam pamodušies, un es, dzinkstošos deniņus taustīdams, meklēju kaut ko vēsāku, kaut ko skābāku, viņa man uzbrūk kā tīģerene:

— Ahā! Nu brūzis dēg, nu brūzis liesmās! Nu jāskrien dzēst! Tā tev vajag! Ko dzer bez sāta un prāta!

Glūži dabiski, launi vārdi mani neiepriecina. Es aizstāvos:

— Un tu? Ko tu man teici vakar, kas tas bija par sirupu, ko tu man ausī tecināji? Ak, esi jau aizmirsusi?

— Ā, bet vai tev visam ir jāklausa? Vai tad pašam galva nemaz nestrādā? Zābaks!

— Nu, vai zini... Ko lai es klausu, ja ne tevi?

— Šis mani esot klausījis! Zili brīnumi! Vai es tev liku kāpt ar visiem zābakiem uz viesību galda un nelabā balsi aurot «Apsegoļu melnu kuili»? Vai es tevi didiju lēkt

gaisā, ķerties pie kronluktura un tēlot mērķa gumijkokā? Vai es tevi...

— Klusu!

— To tu no manis vis negaidi! Vai es tev pavēlēju...

Tā mēs valsdīgi apmaināmies domām, līdz man laimējas sameklēt burku ar skābu kāpostu sulu. Viena krūze, otra, un pasaule kļūst manāmi gaišāka, un mana iekšējā balss vairs nerūc, tikai draiski padraud ar pirkstiņu: ak tu, vecais rezgali!

Jā, tāda viņa man ir — smalka, iejūtīga, saprotoša. Un, galu galā, tā ir mana iekšējā balss. Kas viņa būtu bez manis, kas es būtu bez viņas...

Bet tad uzreiz, kad mēs atkal sēžam pie bagātīgi klāta galda un labpatikā ieklausāmies jaukajās čalās un šķindās, es, tvēris pilnu glāzi, čukstus pavaicāju:

— Nu, milā, vai tad šovakar atkal ēdisim, dzersim un liksmosimies? Mēs taču vēl esam tik jauni, tik...

Un, zināt, kādu atbildi es saņemu? Nē, to jūs zināt nevarat. Atbild mana ārējā balss.

— Stop! — viņa bargi saka. — Šito vienu un tad vairāk ne piliena! Neaizmirsti savas aknas un sirdi!

Vēl piebildešu, ka šo aizrādījumu pavada spēcīga dunka manos sānos. Es sagumstu un tūlīt pazemīgi piekrižu:

— Jā, jā, milā, jā, tev ir taisnība...

Bet mana iekšējā balss pat neiepiestas. It kā tādas vairs nemaz nebūtu!

K. VEKSIS

SKUMJŠ STĀSTS PAR VARDI-PRINCESI

Kādam ķēniņam bija trīs dēli. Trešo, protams, sauca par Antiņu.

Un notika tā, ka ķēniņš ataicināja savus dēlus un teica:

— Laiks jums precēties. Nemiet loku, nemiet bultas un šaujiet! Kur aizlidos bulta, tur meklējiet līgavu!

Pirmais šāva vecākais dēls. Bulta iekrita bagātas līgavas sētā.

Otrais šāva vidējais dēls. Bulta iekrita skaistas līgavas sētā.

Trešais šāva jaunākais dēls. Bulta iekrita purvā.

Neko darīt. Gāja jaunākais dēls uz purvu un ieraudzīja vardi.

— Nebēdā! — varde Antiņam sacīja. — Nem mani par sievu! Redzēsi, viss būs labi! Vispirms dari tā: aizej tur, nezin kur, atnes to, nezin ko, tikai skaties, lai tas, nezin kas, katrā ziņā būtu augstākās kvalitātes!

Tā nu gāja Antiņš — tur, nezin kur, un satika Pūki, kas savā alā tirgojās ar dāmu kombinē, kleitām un kurpītēm. Ak, mī un zē, cik nmoderns bija kombinē, cik vecmodīgas kleitas, cik neglītas kurpes!

Antiņš sadrūma, bet Pūkis viņam pamīrkšcināja ar savu zaļo aci un teica:

— Nebēdā, dēls! Šo te produkciju ražojis Neļabais, bet man ir vēl kas cits.

izvilka tik burvīgu kombinē, tik skaistu kleitu, tik pasakainas kurpītes, ka Antiņš gandrīz pagāva. Samaksājis Pūkim trīs reizes dārgāk, nekā nācās maksāt pēc cenrāža, viņš pakēra pirkumu un drāzās pie vārdes.

Nākošajā dienā brāļi veda līgavas ķēniņam rādīt. Paskatījās ķēniņš uz vecākā brāļa līgavu, kas bija ar dārgakmeņiem apkrāvusies, un sarauca pieri. Paskatījās ķēniņš uz vidējā brāļa līgavu, kas bija gan matus sacirtojusi, gan lūpas nokrāsojusi, un sarauca pieri. Paskatījās ķēniņš uz trešā dēla līgavu, kas bija uzvilksusi visburvīgāko kombinē, visskaistāko kleitu, vispasakainākās kurpītes, un teica:

— Tu būsi ķēniņiene! Nāc, Antiņ, es uzlikšu tev galvā kroni!

— Zulicība! — tajā brīdī sāka brēkt vecākā un vidējā dēla līgavas. — Blēdība! Tās mantas ir no Pūka pa blatu dabūtas! Bet mums, re, jāvalkā Neļabā ražotās kleitas!

— Ak šitā? — ķēniņš bargi iesaucās. — Pūkis savā veikalā ar blatiem nonemas? Un Neļabais ražo brāķi? Abiem galvas nost! Bet tev, Antiņ, pīga, ne ķēniņa kronis. Par zemletes tirdzniecības veicināšanu, tā sacīt.

Ar to arī pasaka beidzas. Kurš no ķēniņa dēliem kroni dabūja, to vēsturnieki vēl nav izpētījuši. Bet, kas attiecas uz Pūki un Neļabo, nocirstās galvas viņiem jau esot ataukušas.

ZIEDONIS PURVS

Sludinājumus lasot

Cik daudz gan cilvēku labu:
Der paraugam — iekšīgi, ārīgi —
Nedz špabja, nedz mantas kārīgi,
Bet — kvēli mī mākslu un dabu...
(Pat šķirteni nav vairs vējīgi
Un kļuvuši saprasties spējīgi.)

Lasot nez kādēļ sāk likties,
Ka tā dēvētais liktenis
Vienkārši neizšķir,
Kas isti kurā ir.
Un kā lai atrod viens otru
Tie sliktie?

STARP CITU

Ābols no ābeles tālu nekrīt, tikai dažkārt visai tālu aizribo.

*

Jo mazāk draugu, jo mazāks rēķins restorānā.

*

Nesaki patiesību priekšniekam acīs, viņš var pateikt to arī tev.

*

Ko sēsi, to plāusi, ja būs labvēlīgi laika apstākļi.

*

Melīem īsas kājas, melīem var būt arī garas.

A. GĀLE

Visam savs laiks. Arī laikam.

*

Skaista ir jaunība. Un tā neatgriezīsies. Skaidrā prātā.

*

Lai es būtu tik daudz, ka nebija, kur to likt.

*

Stulbenis. Bet unikāls.

*

Vienmēr turi došu vārdu. Pat ja sen neviens tev vairs netic.

ANDRIS BRIEDIS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Kā sokas tava bērna audzināšana, milā Zanet!

— O, es viņu jau klausu.

*

Elza lasa modernu romānu.

— Cik gan šī grāmata ir muļķīga! — viņa saka.

— Kāpēc! — vīrs viņai vaicā.

— Varone visu laiku prasa savam vīram naudu.

— Un tevi tas pārsteidz!

— Nē, tas nē. Bet viņa katrreiz naudu dabū!

*

Garāmgājējs, iemetis aklajam cepurē naudu, pamana, cik veikli ubags paķer monētu un iebāž kabatā.

— Kāpēc jūs izliekaties, ka esat aklis! — garāmgājējs pārmetoši saka. — Jūs esat tikpat aklis, cik es!

— Ak kungs, es aklo tikai aizvietoju. Viņš aizgāja uz kino un palūdza, lai es pastāvu viņa vietā. Es pats esmu kurlmēms.

*

Sievietes, kas netic nevienam vīrietim, to dara tāpēc, ka labi zina, kādas ir pārējās sie-

Valširdīgs monologs

Valširdīgi ziņoju, ka man nenāk ne prātā gausties par to, ka «Ziemeļblāzmas» mikrorajona jauno māju krānos nav ne pilītes karstā ūdens.

Ak, ak, jūs sakāt, cik tas ir slikti, ka nav karstā ūdens! Piedodiet, personīgi es nekā īpaši sliktā šajā faktā neredzu. Jūs domājat, ka ziemeļblāzmieši tāpēc nemazgājas un staigā apkārt netīrā veļā? Nekā tamlīdzīgi! Uzdrošinos apgalvot: viņi visi ļoti labi mazgājas un lieliski mazgā savu veļu!

Piemērus? Lūdzu! Kāds mans paziņa no Vecmilgrāvja I līnijas uzsilda uz gāzes plīts trumuli ar ūdeni, ielej vanniņā un nomazgā vienu kāju. Pēc tam atkal uzsilda to pašu trumuli un nomazgā otru kāju. Nepaieš ne trīs četras stundas, kad viņš ir tīrs no matu galiem līdz kāju papēžiem. Vai atkal N ģimene no Vecmilgrāvja IV līnijas! Ko šajos apstākļos dara viņš, viņa un viņu abu septiņi bērni? Savāc attiecīgās mantijas un brauc ciemos — vienu sestdienu uz Juglu, otru sestdienu uz Imanu. Un tagad ar saviem kādreiz attālajiem paziņām N ģimene ir tā sadraudzējusies, ka šķirt viņus varēs tikai ar karstu ūdeni, kad tas parādīsies N dzīvokļa krānos...

Starp citu, klaji un bez aplinkiem paziņoju: nedomāji, ka es nezinu, kāpēc «Ziemeļblāzma» palikusi bez karstā ūdens. Tas notika tāpēc, ka dažas organizācijas ir vairākus gadus cita ar citu strīdējušās. Bet stop, stop! Neizdari, lūdzu, pārsteidzīgus secinājumus! Nekā sliktā te nav. Ko var pārņemt Valsts teritoriālajam rūpniecības uzņēmumu projektēšanas institūtam vai Valsts celtniecības komitejai, ja šīs iestādes bija pārliecinātas, ka siltā ūdens apgāde pēc t. s. atklātās shēmas ir ekonomiski visizdevīgākā? Un ko var pārņemt Rīgas pilsētas izpildkomitejas Kapitālās celtniecības pārvalde vai Latvijas Valsts pilsētu celtniecības projektēšanas institūtam, ja šīs organizācijas uzskatīja, ka ekonomiski izdevīgākā ir t. s. slēgtā shēma? Visi cīnījās par savu taisnību, labu vien gribējami. Un, galu galā, — strīdos taču dzimst patiesība! Ne jau tāpēc «Ziemeļblāzma» nav karstā ūdens, ka strīdējās, bet tikai tāpēc, ka gadījās neparedzēti tehniskas dabas apstākļi.

Piedodiet par atkārtoto, bet es atļaušos vēlreiz paziņot: nekā sliktā šajā faktā — ka tik daudz aukstā ūdens jau aiztecējis, bet karstā vēl nav, — es patiešām neredzu. Turklāt arī jūs atkārtojaties! Atkal un atkal jūs sakāt: laiks šos ūdens

karus beigt, cik ilgi var rumulēties! Apžēlin! Padomāji, ar vēsu prātu! Ja citādi nevarat, parēķiniet uz pirkstiem: nav vieniņi karstā ūdens, bet tā, kas «ir», ir divreiz vairāk.

Ir sarakste, kurai varētu dot kopēju virsrakstu «Viss par karsto ūdeni «Ziemeļblāzma»». Kapitālās celtniecības pārvalde — Republikas sanitārtehnisko darbu trestam, Pilsētu celtniecības projektēšanas institūts — Valsts celtniecības pārvaldei, Sanitārtehnisko darbu trests — Rīgas lielpaneļu namu celtniecības trestam, Kapitālās celtniecības pārvalde — uzņēmumam «Siltums», Rīgas pilsētas izpildkomiteja — Latvijas PSR Ministru Padomei...

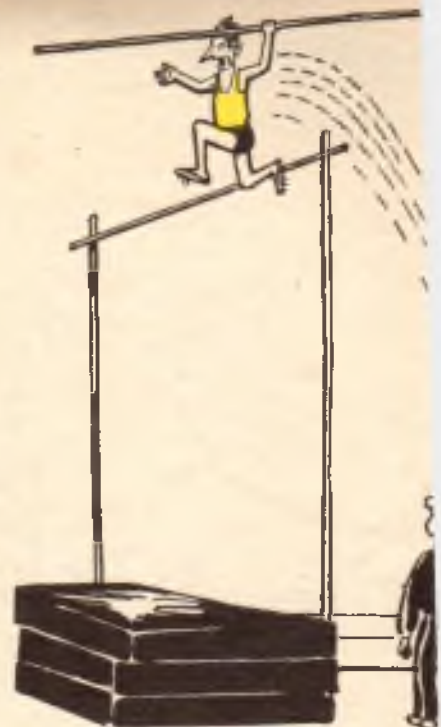
Kas vēl ir? Grafiki! O! Ūdenssildītāju uzstādīšanas darbu grafiks, kas sastādīts šā gada martā (pēc tam, kad galīgi izšķīrās par slēgto shēmu un attiecīgi pārtaisīja projektu) un saskaņots ar visām darītāju organizācijām.

Redzat nu! Vai bija vērts tik skaļi tau-rēt un gausties? Pirmajām desmit mikrorajona mājām jau maijā vajadzēja saņemt karsto ūdeni. Ja vien rūpnīca «Komunal-nīk» un pilsētas sagādnieki būtu montētājiem laikus piegādājuši ūdenssildītājus un, galvenais, armatūru. Hm-m... Atkal šie nolāpītie tehniskie apstākļi! Bet — stop, stop! Vai tiešām kāds šaubās par izpildītāju godprātību? Lieku galvu kilā: visas darītājuorganizācijas ir visnotaļ solidas, visi attiecīgie darbinieki sviedriem vaigā lej ūdeni uz «Ziemeļblāzmas» 12 tūkstoš iedzīvotāju dzīrnāvē, kuri gaidīt gaida karstā ūdens sakustēšanos. Ja kāds to vēl nezina, varu atklāti paziņot, ka grafikā nav aizmirsts itin neviens no mikrorajona 54 namiem. Tātad: pirmie 10 nami karsto ūdeni saņems (saņēma?) maijā, nākamie 12 — jūnijā, vēl 12 — jūlijā, kārtējie 12 — augustā un pēdējie 8 — septembrī.

Nu redzat, vai bija vērts uztraukties? Viss kārtībā! Ne jau velti saka: kas lēni nāk, tas labi nāk.

Beigšu ar to, ar ko esmu sācis. Klaji un bez aplinkiem, taisni acis, visiem dzirdot un pavisam valširdīgi paziņoju: man nenāk ne prātā gausties par to, ka «Ziemeļblāzmas» mikrorajona jauno māju krānos vēl nav bijis ne pilītes karstā ūdens, jo es pats dzīvoju citā mikrorajonā, kur karstā ūdens ir atliku likām.

Z. ATIS

— BEZ TĀS KĀRTS ES VĀRĒTU VĒL STĀK!

— RUSMA

Ekskursija

Uzmanību! Lūdzu, uzmanību! Pašreiz atrodamies nezināma septīnpadsmītā gadu skulptora muzejā. Mūsu priekšā ir lielā slinieka darbs, ka saucas «Karavīrs ar : nu». Ko jūs teicāt, kur palicis zobens? Vādi, vakar tas vēl bija karavīra rokā. Bet tagad pievērsiet uzmanību skulptūrai: jā! Redzat, cik tā ir dzīva un izteiksmīga. Starp citu, vēl izteiksmīgāka ir skulptūra «Gulošais ceļinieks» sejas izteiksme. Skulptūrai kā elpo... Skatoties uz to, man pat liekas, ka «Gulošais ceļinieks» krāc. Jums arī? Lietisks seno mākslinieku meistariības apliecinājums! Pilsoņi, pilsoņi, netaustiet skulptūru ar rokām! Redzat nu, ko jūs izdarijat — gadu simtus ceļinieks gulēja, bet jūs to uzdinājāt! Ak tā, šī nemaz nav skulptūra! Pilsoņi, atļaujiet jautāt, kas jūs tāds? Jānis Plicis, ekskursants? Skaidrs, skaatpalicis no iepriekšējās grupas. Nē, pilplici, šodien nav sestdiens, šodien ir otrdi. Lūdzu, biedri, ejam tālāk! Tātad mēs esam nezināma mākslinieka darbnīcā... Jā, vārds nogrimis gadsimtu tumsā. Kāpēc domājat, ka viņu sauca Suķis? Uz sienas rakstīts? Labāk jau nelasiet, kas uz sienas

rakstīts, vismaz skaļi ne, mūsu grupa ir sievietes un bērni! Lūk, jūs savā priekšā dzat mākslinieka personiskās lietas. Ūd, krūze, bļodiņa... Pievērsiet, lūdzu, uzmanību šim senajam krēslam. Paga, paga, meistartajā sēdēja viens pats, bet jūs gribat tiešām iesēties uzreiz trīs!

Piedošanu, cienītā, ko jūs darāt? Zābaks muzeja eksponāts, to nevajag vilkt kājās! I porta? Nu un tad? Tas taču jums par m. Redzat nu, nevarat vairs novilkt. Viri esiet džentlmeņi, palīdziet dāmai novilkt : bakul! Viens, divi, reizē! Tā, tā, ufl! Tag visi mazliet atvilksim elpu, tad nofotografosimies, bet pēc tam iesim uz māju, kur d. vojis pazīstams dzejnieks. Un iesim žigli, tiekam citiem ekskursantiem priekšā, lai v. kaut ko dabūjam redzēt!

VISS SKAISTUMKOPŠANAI

Kādu dienu Mārupes sievietes sasniedza neparasta ziņa: viņām vairs nevajadzēs braukt pārpildītos autobusus uz Rīgu! Tēpat pie rokas pašu ciemā būs viss, pēc kā tiecas ikvienas dailē dzimuma pārstāves sirds!

Kas tad īsti bija noticis? Kas tik ļoti bija mārūpietes satraucis?

Nekas īpašs, bet tomēr neparasts: kolhoza teritorijā netālu no putnu fermas parfimērijas un kosmētikas rūpniecības ražošanas apvienība

laču, viss vēl atrodas sagatavošanas stadijā. Tāpēc arī kārtība te pagaidām nav tāda, kādai vajadzētu būt pirmklasīgā veikalā. Bet tas tikai pagaidām. Ar laiku viss tiks sakārtots un nokārtots. Palūkojieties otrajā attēlā un jūs sapratīsiet, ka šādam optimismam ir reāls pamats.

Skaidrs, te nenotiek nekāda joku dzīšana. Vai gan cilvēki «Dzintars» kopā ar produkciju un jaunatklājamo noliktavu — izstādi būtu sūtījis arī

1. attēls

2. attēls

«Dzintars» sākusi rīkot tādu kā izstādi, tādu kā noliktavu... Varbūt pat izstādi ar pārdošanu. Tiesa, pagaidām šeit visu var saņemt par velti, ne par ko nav jāmaksā.

Ko tur var iegādāties? Visu, kas sievieti padara jaunu, skaistu, neatvairāmu. Katra, kas vēlas, var dabūt sejas krēmu «Niveja», ko Rīgas veikalos jāmeklē ar uguni. Jaunajā noliktavā šī manta ir lielā daudzumā. Atvesti pirmie piecpadsmit kilogrami pūdera. Tāpat šeit ir dabūjama «Apelīnu zobu pasta». Un kur tad vēl lūpu mīkstināšanas ziedes (uz tūbiņas olimpiādes atribūti un Kvalitātes zīme), smarža «Ave sol», citrusu krēms, breolīns un citi skaistuma kopšanas līdzekļi!

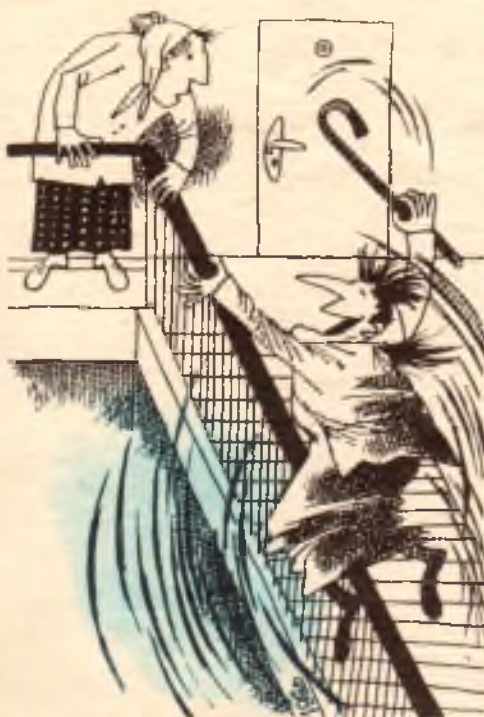
Jā, jā, jūs esat pareizi sapratuši — uz 1. fotogrāfijas redzama «Dzintara» jaunā noliktava. Jūs sakāt, tas pārāk atgādina izgāzluvi? Bet saprotiet

pavadzīmes, kantora grāmatas un citu dokumentāciju? Kas gan ir produkcija bez pavadzīmēm un pavadzīmes bez produkcijas?! Lai būtu kārtība, visam jābūt kopā.

Diemžēl Mārupes vīrieši — un to mēs arī nedrīkstam noklusēt — ne visai tic, ka šeit atklās firmas veikalu. Viņi apgaivo, ka tā esot kolhoza lauku prasta piemērošana. Tāpēc viņi ir ļoti dusmīgi un labprāt nomizotu fos, kas šo skaistuma produkciju atgādājuši un izgāzuši kolhoza teritorijā.

Interesanti, ko šajā sakarībā sacījis «Dzintara» direktors. Starp citu, daži viņa pavēļu noraksti mēlējās kopā ar pārējo apvienības dokumentāciju...

E. JUMARS

— ĀTRĀK LEJĀ! PIRMAJĀ STĀVĀ SKANDĀLS!

T. SERGIJENKO

— ŠEIT NEVIENS NE PAR VIENU NEINTERESĒJAS... VAI TU VISPĀR ZINI, KĀ SAUC TAVU KAIMIŅU!

— NĒ, BET TO VIENMĒR VAR UZZINĀT — UZ DURVĪM IR RAKSTĪTS...

H. MEŠAVILKS

Britu slepenā dienesta Honkongas filiāles vadītājs pieņēma par telpu uzkopējām tikai kurlmēmas sievietes, jo viņš domāja, ka viņas neko nevarēs noklausīties un izplāpāt. Tikai pēc tam, kad vairāku slepenu aktu saturs bija kļuvis zināms atklātībā, viņš apjēdza, ka kurlmēmās sievietes prot lasīt un rakstīt.

VFR periodiskais izdevums «Die Welt am Sonntag» nesēn ziņoja: «ASV lidmašīnu bāzes kuģa «Nimitz» komandā ir 5 zobārsti, kuru uzdevums ir gādāt, lai kuģa apkalpei vienmēr būtu kārtībā zobi un zobu protēzes, kas regulāri tiek salauztas kautiņos.»

Ginnesa rekordu grāmatā minēti 49 amerikāņi, kas spējuši iespraukties vienā mucā. Līdz tam šāda apmēra mucā bija iespraukušies tikai 43 cilvēki.

«Tā nedrīkst!» stingri noteica tikumības policijas pārstāvji Toronto (Kanādā), kad tie bija noskatījušies kaildeju mūzikla «Let My People Come» izrādi. Ansambļa vadītājam nācās piekāpties. Viņš pavēlēja, lai trupās dejotājas uzvelk baleta kurpes.

Kādā Edinburgas (Skotijā) aviāzē bija ievietots šāds sludinājums: «Vecmāte sniedz palīdzību dzemdībās. Vienas dzemdības 10 mārciņas. Abonements 5 dzemdībām: 40 mārciņas.»

Losandželosā (ASV) ir nodibināts jauns serviss, kas apkalpo ārstus, slimnīcas un klīnikas. Kāda privāta aģentūra, kas darbojas tieslietu resora ietvaros, par 250 dolāriem, ko iemaksā vienreiz gadā, piesūta abonentiem pacientu sarakstus, kuri iesniedz tiesās sūdzības par nepareizi uzstādītām diagnozēm, nepareizu ārstēšanu, nemākulīgām operācijām. Šādas sūdzības tiek iesniegtas arvien biežāk. Jaunās aģentūras darbības sekas ir tās, ka sūdzību iesniedzējus vairs negrib ārstēt nevienam ārstam un nevienai slimnīcai.

A. BUHVALDS
(«International Herald Tribune»,
Parīze)

Pēdējais amerikāņ

Kad piemērotā laikā tiks pastāstīts par to, kas īsti un kā notika Dominikas Republikā, jūs varbūt uzzināsi par Sidneju — dižu, bet neviena dzejnieka neapdziedātu cilvēku. Nevienam nezināma viņa uzvārds, taču, ja viņš tur nebūtu gadījies, notikumu norise varēja būt pavisam cita. Amerikāņu tūrists Sidnejs atradās Santodomingā, kad sākās šaudišana. Jūs droši vien atceraties, ka prezidents Džonsons, lai

— Jā, ser. Mēs veidojums deviņus kilometru aizsardzības perimetru, neviens jums netiks klāt vumā. Varu jums teikt nīgu pārliecību — viss būs. Sidnejs pievēca savus un aizbrauca atpakaļ uz cu. Nākamajā rītā pie viņa dās ģenerālis, kas ko jūras kājniekus. — Vai jums viss ir okej?

apsargātu amerikāņus, bija aizsūtījis uz Dominikas Republiku jūras kājniekus. Nelaimīgā kārtā amerikāņus evakuēja tik steidzīgi, ka pēc 24 stundām galvaspilsētā bija palicis viens pats amerikānis — Sidnejs.

Kad viņš ieradās ostā, lai kāptu uz kuģa, pie viņa piegāja jūras kājnieku pulkvedis.

— Piedodiet, ser, — viņš teica, — bet jūs nevarat braukt ar šo kuģi.

— Kāpēc tad ne? — Tāpēc ka mūs atsūtīja šurp apsargāt amerikāņus, bet jūs esat vienīgais amerikānis, kas ir palicis te. Ja jūs aizbrauksiet, mums arī būs jāaiziet.

— Man par to nosplauties. Es gribu pēc iespējas ātrāk tikt no šejienes — prom. Tālāk no šiem vājpārtīgajiem.

— Man ir pavēle neļaut jums aizbraukt. Mēs izdarījām kļūdu, evakuējami amerikāņus pārāk steidzīgi. Tagad jūs mums esat vajadzīgāks nekā mēs jums.

— Man par to nav nekādas daļas, — Sidnejs teica. — Es kāpu kuģi.

Divi seržanti pavērsa šautēnu stobrus viņa virzienā.

— Tas nav iespējams, Sidnejs, — pulkvedis teica. — Ja šurp atbrauks Amerikas valsts organizācijas pārstāvji un ieraudzīs, ka Santodomingā nav neviena amerikāņa, kas mums jāapsargā, ASV nokļūs visai kuteļīgā stāvoklī. Jūs te būsi pilnīgā drošībā. Prezidents sūta vēl desmit tūkstošus jūras kājnieku, lai jūs apsargātu.

— Lai mani apsargātu?

— Jā, viss ir okei, bet bu tikt no šejienes proģe — Galvenais — paciet, viss beigsies labi.

Pa to laiku jūras k vadis novietoja uz balko metēju. Viesnīcas parādes priekšā dežurēja divi tan uz jumta stāvēja zenītie

— Kam tas viss ir vaj — Nu, lai neviens jūs tiktu. Jūs mums esat ļoti tīgs.

— Ja jau es esmu tik ļoti tīgs, jūs varētu mani no šīs aizvest.

— Aizvedīsim, aizvedīsim stāvoklis nebūs tik bīstams, taču esam šeit humānos, n bet pašlaik šos humānos kus pārstāvat jūs viens.

— Es nesaprotu, kas bet mani jūs turat šeit, nīeku.

— Sidnejs, vai jūs kādre dzirdējis par Monro doktrīnu?

— Jā, liekas, esmu dzirdējis. — Tad, lūk, jūs esot tā Jūsu vārds stāvēs vēstures lēn līdzās Tedijs Rūzvelts, admiraļa Džūi vārdiem. Ka lotāji vaicās skolēniem, kā glāba Dominikas Republiku komunisma, bērni atbildēs: «Sidnejs».

Šai brīdī piezvanīja te Ģenerālis pacēla klausuli.

— Tas ir prezidents, Sidnejs. Viņš grib ar jums parunāt.

— Jā, prezidenta kungs. Nē, es jūtos labi. Palikš kaut veselū gadu, ja jūs pāriet... Tas ir ļoti laipni no puses. Jūs arī esat krietns amerikānis.

R. RACEVS
«Staršels», Sofija

— Ober, cikreiz jūs jādūdz, lai jūs mani izmetat laukā, jo pats ārā netiekul!

«Dikobraz», Prāga

ARZEMJU HUMORS

«Quick», Minheņa

— Dažreiz viņš man palīdz. Šodien norāva noplēšamam kalendāram lapiņu!

«Noir et Blanc», Parīze

— Kad sapratu, ka nauda laimi nenes, man jau bija pusmiljona...

«New Yorker», Ņujorka

— Ak, ja tev vienmēr būtu tik patīkama sejas izteiksme...

«Ici Paris», Parīze

Pirmais raunds

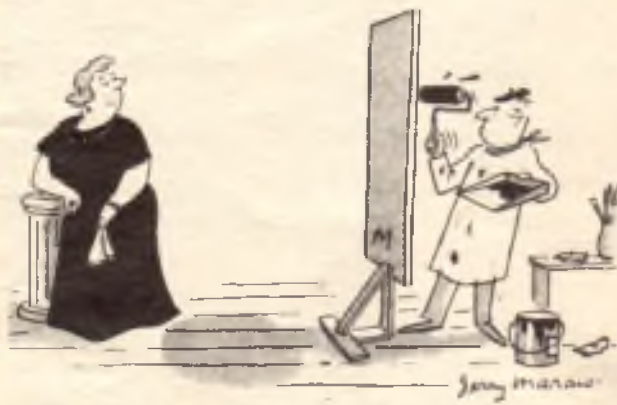

Otrais raunds

Trešais raunds

«Vie Nuove», Roma

«Paris Match», Parīze

— Šo bedri būsīm splesti aizbērt. Man nav vairs nevienas zīmes, ko likt!

«Eulenspiegel», Berlīne

— Galdiņu divām personām!

«Vie Nuove», Roma

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, M. Līmane, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiša. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots salikšanai 25.05.81. Parakstīts iespiešanai 08.06.81. JT 16171. Formāts 70x100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedl., 3,58 izd. l. Metiens 105 000 eks. Pasūt. Nr. 628. Iespiesis Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsūniedz.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, 226081, Рига, ул. Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига 81, аб.я. 19. Дом печати. Баласта дамбис, 3. Отпечатано в типографии.

— Cienītā, ar kādām tiesībām
jūs saceļat tādus putekļus?!